

PLOMES SOBRE EL MAR

El meu pare sempre deia que quan morís, volia que tiréssim les seves cendres al mar. Sovint, quan em portava a pescar en el seu vaixell, acabava dormint sobre la proa mentre em deixava bressolar pel moviment de les onades. Somiava amb les cendres del meu pare acariciant la suau pell de les sirenes, alimentant algun moll de fang famolenc o dansant amb tintorereres. Els ferotges cops del meu pare, però, sempre aturaven els petits taurons de ballar un segon vals.

Les gavines van ser les úniques testimonis dels seus constants abusos. El *Minos*, el conegut bot de pesca familiar, era l'aula perfecta per les seves lliçons de disciplina. Utilitzava la seva canya per il·lustrar el seu descontentament cap a mi, dibuixant un laberint de línies violetes sobre la meua esquena. Van ser moltes les nits que em vaig passar netejant les taques de sang de la coberta, rasant amb insistència les evidències de la meua debilitat. Tancat en aquella gàbia d'aigua salada, amb les estrelles com a única companyia, acostumava a mirar al cel anhelant trobar la clau que em permetés escapar.

La solució va arribar un calorós matí de setembre. Feia poc que havien començat les classes i entre els passadissos de l'escola encara es respirava aquella frescor i vitalitat que acompanyen als estudiants durant els primers dies de curs. Aquell matí arribava tard, com sempre. Cèrber, el vell conserge que custodiava l'entrada de l'institut, es trobava endreçant les claus minuciosament. Després d'un parell de súpliques desesperades, el cansat guardià, que poc sabia del sobrenom que li havien posat els alumnes, em va deixar passar amb el desig de seguir amb la seva labor.

La porta de la meua aula va causar un enorme estrèpit quan la vaig obrir. Tots els meus companys es van girar per observar com el meu cos suat avançava fins a la primera fila, on quedava un lloc buit. Sobre la taula hi havia un petit paper amb el dibuix d'una corona de llorer a la part frontal. Era el prospecte de les *Beques Acadèmiques Atena*. El comunicat del govern grec, escrit en una elegant tipografia, anunciava el seu desig de premiar els estudiants més brillants de l'illa de Creta mitjançant un nou projecte educatiu. Aquesta iniciativa consistia a subvencionar els estudis a l'estranger dels dotze millors alumnes de l'illa. La classe va quedar inundada per una onada de xiscles de sorpresa, i durant uns instants, em vaig perdre entre ells.

Quan vaig anar al *Minos* aquell dia no vaig poder pensar en cap altra cosa. Era un dia tranquil on la feina mancava i la llum emplenava tot el cel. El meu pare navegava vora el port mentre jo l'esperava a la sorra, on un petit banc de peixets curiosos havia trobat en la pell morta dels meus peus una bona font d'aliment. Vaig observar el meu voltant amb una mica de nostàlgia anticipada. Els estridents crits de la fruitera local espantaven els pocs turistes que visitaven el passeig marítim i les tímides orenetes

planejaven intrèpides sobre el mar. El cor se m'encongia una mica pensant en totes les parts de mi que quedarien dins l'illa si me n'anava, però el record del monstre que capitanejava el bot de pesca familiar em seduïa a aprofitar l'ocasió com el cant d'una sirena.

L'endemà al matí, quan vaig demanar el full d'inscripció, la veu em vibrava. Havia hagut d'amagar la meva il·lusió a casa, on la tirania del meu pare m'hagués impedit ni tan sols considerar l'oportunitat. Els batecs del meu cor em sacsejaven tot el cos i la suor que brotava de les meves mans va deixar tot el foli mullat. Amb la mà tremolosa, vaig escriure el nom de Marcel en lletres blaves. De sobte, quan vaig aixecar el bolígraf, tot es va fer real. Aquelles beques podien ser les meves ales.

El camí no va ser fàcil. Mai havia estat el millor alumne de l'institut, ni tan sols de l'aula. Durant les primeres setmanes, sentia que estava en una carrera contra els meus companys. Els contemplava córrer veloços cap a la meta mentre que jo m'arrossegava per un nauseabund terra mullat. Jo no era més que una mosca atrapada entre el fang que veia voletejar les seves preses al seu voltant.

Els riures i les burles dels meus contrincants, però, no van aconseguir esmorteir el meu esperit. Em passava les tardes al *Minos* sota el sol i la ira del meu pare, però la lluna em va observar passar totes les meves nits entre llibres i diagrames. Abans ni tan sols d'adonar-me'n, jo ja havia emprès el vol. Tenia la sensació d'estar amagat entre els núvols, esperant no quedar-me cec per la llum del sol.

La carta que anunciava l'èxit dels meus esforços va arribar un agitat dia de juny. M'havia passat cada hora de l'últim mes sotjant la bústia blava que presidia l'entrada de la meva casa. Aquell matí la pluja ens va abraçar al carter i a mi quan aquest va arribar al meu portal amb el sobre de les *Beques Acadèmiques Atena*. De seguida, després de treure-li el document de les mans, vaig córrer a l'interior de la casa per protegir-lo de l'aigua.

Em va sobtar trobar la figura del meu pare asseguda sobre el sofà del menjador. Portava posat el seu destortalat uniforme de pesca i una enorme xarxa omplia les seves mans. La tempesta que assolava l'illa no va dissipar el seu afany per treballar i deu minuts més tard ens trobàvem els dos en el *Minos*. El vaixell guimbava al so de les onades i les gotes que queien del cel van expulsar la pols de la proa que jo no havia arribat a rentar. Sota el meu impermeable groc portava el sobre que havia recollit aquell matí. El seu tacte em cremava la pell i el secret que aquest representava em perforava el cap.

Estàvem asseguts a la cabina quan vaig decidir explicar-li. A mesura que ho anava narrant, m'imaginava la reacció del meu pare. Jo no aspirava a paraules dolces o tendres abraçades, però fantasiejava amb la idea de deixar de ser el seu descendent inútil, el seu llast irreparable. L'entusiasme dels meus ensomnis obligaven els meus peus a moure's d'un costat a l'altre de la barca. Els seus ulls

negres van examinar des del creixent rastre que deixaven les meves petjades fins al sobre daurat que ara reposava sobre la superfície del motor. Anhelava la seva aprovació, però les seves esferes negres només van reflectir espurnes de còlera.

Una onada de fúria i estupefacció va emergir dels llavis del meu pare quan vaig acabar el meu relat. El seu crit va emmudir els raigs que havien encapçalat la banda sonora d'aquella ombriva tarda. Les mans del meu pare es van fer camí fins al meu coll i el van començar a estrènyer. La meva gola va començar a interpretar una simfonia de planys i sanglots fins que la falta d'aire els va fer callar. Les seves ungles descuidades van atacar-se contra la meva pell formant un gravat de tinta i ràbia. Finalment, les meves llàgrimes van acaronar les mans del meu pare, que continuaven fent pressió sobre el coll d'un nen mort que havia intentat tocar el sol sense ales.